

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 226/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужила АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Јанићијевић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., ГГ из ... и Завода за јавно здравље из Приштине у Косовској Митровици, ради поништаја одлуке о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о сукобу месне надлежности између Првог основног суда у Београду и Основног суда у Лесковцу, на седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Лесковцу.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, решење П1 1070/18 од 02.03.2020. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Првом основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се Основни суд у Горњем Милановцу огласио месно ненадлежним и 18.10.2018. године доставио списе предмета Основном суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном суду за поступање у овом предмету и то као суду који је преузео предмете из надлежности Основног суда у Косовској Митровици. Затим, да је поступајући судија заказао расправу, да би пуномоћник тужила по добијању позива за рочиште за 10.04.2020. године доставио поднесак у ком је истакао приговор месне ненадлежности Основног суда у Лесковцу, из разлога што тужени ВВ живи у ... (улица ... број ..) и пред Основним судом у Београду води поступак против истих тужених од стране разних тужилаца из Лепосавића, тако да би се извршило спајање поступка ради заједничког пресуђења и постојања јединствених доказа, због чега је на основу одредби члана 39. став 1. и 42. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Први основни суд у Београду, није прихватио месну надлежност, већ је уз допис П1 2071/2021 од 02.04.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу месне надлежности. У образложењу је указао, да се Основни суд у Горњем Милановцу решењем П1 164/17 од 19.04.2018. године огласио месно ненадлежним за поступање у овом предмету и предмет уступио Основном суду у Косовској Митровици, да би одлуком председника Апелационог суда у Нишу од 16.04.2018. године, привремено пренета надлежност Основног суда у Косовској

Митровици и Вишег суда у Косовској Митровици на Основни суд у Лесковцу и Виши суд у Лесковцу. Затим, да је Основни суд у Лесковцу заказивањем расправе у овом предмету прихватио своју надлежност и да приговор о месној ненадлежности може изјавити искључиво тужени, тако да је приговор пуномоћника тужиле изјављен од стране неовлашћеног лица, због чега није било законских услова да се Основни суд у Лесковцу огласи месно ненадлежним. Поред тога, да је Основни суд у Лесковцу имао могућност да иницира поступак решавање сукоба надлежности између Основног суда у Горњем Милановцу и Основног суда у Лесковцу, ако је сматрао да је надлежан суд који је овај предмет уступио или неки други суд, или да обавести Основни суд у Горњем Милановцу да је предмет уступљен Првом основном суду у Београду, у случају да је нашао да је овај предмет уступљен услед очигледне омашке, због чега сматра да је Основни суд у Лесковцу месно надлежан за даље поступање.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу месне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Лесковцу.

Тужилца АА је 07.03.2016. године поднела тужбу Основном суду у Горњем Милановцу против тужених ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., „Медиа Фарм“ из Лепосавића и Завода за јавно здравље из Приштине, ради поништаја решења о престанку радног односа отказом уговора о раду и накнаде штете на име зараде. Тужени ГГ и Завод за јавно здравље из Приштине у Косовској Митровици су у поднеску од 24.05.2016. године истакли приговор месне ненадлежности Основног суда у Горњем Милановцу из разлога што се тужилац и тужени налазе на територији за коју је месно надлежан Основни суд у Косовској Митровици. Тужени ВВ је у поднеску од 09.01.2017. године у одговору на тужбу истакао приговор месне ненадлежности Основног суда у Горњем Милановцу из разлога што ниједан од тужених нема пребивалиште у Горњем Милановцу, указујући да је његово пребивалиште у Београду, у улици ... број ..

Основни суд у Горњем Милановцу, решењем П1 164/2017 од 26.03.2018. године спојио је предмете П1 164/2017 и П1 6/2018 ради заједничког расправљања и одлучивања и одлучио да ће се предмет убудуће водити под бројем П1 164/2017 (поступци у наведеним парничним предметима иницирани су тужбама тужиле АА и ББ, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете). На рочишту одржаном 19.04.2018. године, повучена је тужба према туженом „Медиа Фарм“ и ДД.

Основни суд у Горњем Милановцу, решењем П1 164/17 од 19.04.2018. године, огласио се месно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Основном суду у Митровици, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да како је предмет тужбеног захтева поништај решења о отказу уговора о раду, да су тужиоци били у радном односу код Завода за јавно здравље из Приштине, са привременим седиштем у Косовској Митровици, да су рад фактички обављали у Лепосавићу, на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија, да тужиоци као бивши радници имају пребивалиште на територији исте и тужени истакли приговор месне надлежности, да је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Косовској

Митровици, на основу одредбе члана 39. Закона о парничном поступку, а у вези члана 60. истог закона.

Тужиље су 27.02.2020. године, како је предмет уступљен Основном суду у Лесковцу истакле приговор месне ненадлежности тог суда, из разлога што тужени ВВ живи у Београду и како је одредбом члана 39. и 42. ЗПП прописана искључива месна надлежност Првог основног суда у Београду и да су пред тим судом у току још четири предмета против истих тужених од стране разних тужилаца из Лепосавића, тако да би се са овим предметном извршило спајање поступка ради заједничког пресуђења и постојања јединствених доказа.

Према томе, како је пред Основним судом у Лесковцу била заказана расправа за 10.04.2020. године и по добијању позива за исту од стране пуномоћника тужиље истакнут приговор месне ненадлежности Основног суда у Лесковцу, то се Основни суд у Лесковцу није могао огласити месно ненадлежним, због чега је месно надлежан за даље поступање у овом предмету. При том, у конкретној ситуацији није прописана искључива месна надлежност неког другог суда, с обзиром на то да је одредбом члана 60. прописано, да, ако је у спору из радног односа тужилац запослени, за суђење поред суда који је опште месно надлежан за туженог, надлежан је и суд на чијем се подручју рад обавља или се обављао и што право на изјављивање приговора у смислу одредби члана 19. ЗПП има тужени, а не тужилац.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**